

Ara fa 25 anys

per Joan Aliguer

Recordo haver vist fa anys una pel·lícula, de títol «Sucedí mañana», en la qual el protagonista rebia el periòdic amb 24 hores d'anticipació. Aquest «Demà serà notícia» sí que fora interessant!, encara que al periodista de la pel·lícula li portés la sorpresa de llegir la notícia de la seva mort que, afortunadament, resultaria equivocada...

Els amics de «Tribuna Vallesana» m'han demanat, però, que intenti una crònica mensual, amb les notícies que varen passar fa vint-i-cinc anys.

Molts de vosaltres recordareu que vaig ser corresponsal informatiu de «La Vanguardia» i «El Correo Catalán». Pel que fa a la primera, la cosa començà el mes de setembre de 1963. Ho sé del cert perquè conservo un retall, curiosíssim, del dia 21 de setembre d'aquell any en el qual, per equivocació també, naturalment, la relació de les «Necrològiques» apareixia sota el títol de «La fiesta de los toros». Podeu imaginar-vos com deuriem ser les protestes dels familiars d'aquells difunts!

Hi ha, encara, una altra anècdota divertida, que ja he explicat altres vegades: a poc d'haver enviat les meves primeres notícies a «La Vanguardia», on m'havien admès després de fer-hi una visita, sense cap mena de «recomanació», vingué a veure'm a casa el redactor de «El Correo Catalán», senyor Vila Foruny, per tal d'oferir-me la corresponçal d'aquest periòdic. Vaig dir-li que ja estava escrivint per l'altre, però m'argumentà que no era incon-

venient, i que podia molt bé escriure amb pseudònim. I vàrem acordar que firmaria «N. Dalmau» que és el cognom de la meua muller.

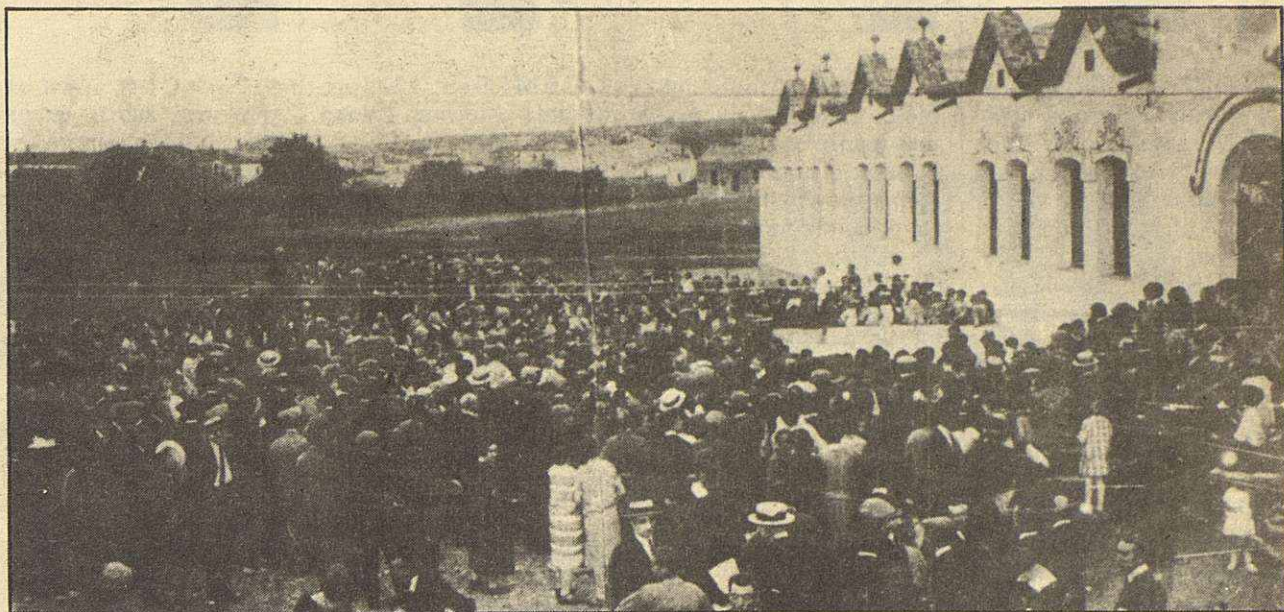
Això féu que trobant-se ella a la perruqueria, escoltés la conversa de dues senyores que opinaven que el tal Dalmau escrivia millor que l'Aliguer. Quan s'hagueren despatxat a gust, ella els digué: «No us hi escarraseu més, perquè és el mateix...»

I dit això, anem ja a les —poques— notícies que em publicava «La Vanguardia» aquell darrer trimestre de l'any 1963.

Mollet: noves escoles

Aquí donava compte del pressupost de les obres d'ampliació de l'Escola Nacional Graduada (els anomenats popularment «Col·legis nous») per bé que la seva inauguració datava del 1926): 1.700.000 pessetes per a altres set aules que haurien de permetre acollir 350 alumnes més.

Aquesta notícia em fa pensar en la meua infantesa, ja que als col·legis nous vaig començar a anar a estudi, amb aquell senyor Vigo de «la letra con sangre entra», i la famosa corda de nusos, que volia aconseguir de tots la millor cal·ligrafia, per a la qual cosa calia posar els dits d'una determinada manera... I recordo molt bé que un gener de molt fred, sense altre element calefactor que una menuda estufa de petroli que amb prou feines si l'escalfava a ell, tot i la vermellor del petit vidre que llua, em va donar la palmetada de rigor perquè no posava els dits correctament, sense ad-

vertir que, per raó del fred, ni tant sols els podia posar junts...

Després també, el senyor Sisó (l'Alsina no l'havia aconseguit), que agafava per les orelles el «dissidents» i els aixecava a plom un parell de pams, que marxaria a Osca on hi tenia la família, pocs dies abans del 18 de juliol de 193Y assegurant que no ens tornàriem a veure, com així fou, pràcticament...

I encara, aquells mestres de les semicolònies d'estiu, forjats a l'Escola de Magisteri de la Generalitat de Catalunya, el senyor Monclús, el senyor Virgili, i el senyor Esteve Masclans i Girvés, del qual vaig llegir l'esquela mortuòria, farà cosa d'uns quatre mesos.

Considero molt encertada la iniciativa municipal que, en el calendari d'enguany, ha sabut retre un merescut homenatge a «l'Ensenyament a Mollet» amb valuoses fotografies que il·lustren els diferents mesos del 1988, ben dignes certament, de conservar.

Premis i distincions

Dues altres notícies dintre d'aquest capítol: el premi especial de la Direcció General de Belles Arts, dotat amb 5.000 pessetes (de 1963, no ho oblidem!) atorgat al nostre pintor en Joan Abelló i Prat, en el «VIIIè Premi Internacional de Pintura Ràpida», convocat per l'Ajuntament de Tossa de Mar. I el premi del Concurs Nacional de Belles Arts de Gravat 1963, al pintor en Josep Alfonso i Cuní, per la seva obra «El diluvi universal».

Dos valors artístics del nostre Mollet, que han seguit confirmant la seva vàlua al llarg dels anys.

Propera inauguració del Casal Cultural

També el dissabte, 28 de setembre de 1963 es recull, amb fotografia i tot, la notícia de la propera inauguració del «Casal Cultural», gràcies a l'esforç del senyor Simeó Rabasa, edifici sobre quina utilitat hi havia en aquell moment les millors expectatives i del

qual tornarem a parlar més extensament en posteriors comentaris, quan es produiria la seva inauguració.

Romeria a Montserrat

Finalment, també es donava compte de la propera romeria a Montserrat, tancada la inscripció amb 260 molletans.

Això em porta el record d'aquelles romeries en les quals Mollet «fle-

tava» un tren especial, que sortia a quarts de cinc del matí i, per avisar de la marxa del qual es tocaven les campanes a les quatre...

De fet, Mollet ha estat sempre un vila montserratina. Voldria acabar el meu comentari evocant la darrera romeria que s'hi ha fet, el 16 de novembre de 1986, que fou quan vaig poder veure, en directe, els efectes dels focs que s'hi declaraven el mes d'agost.

ESPORTS ESCUIN

ES DISFRESSA
PEL CARNAVAL

TOT PER LA DISFRESSA

- Juguines nacional i estranger
- Bicycles tot tipus i reparació
- Esports en general
- Especialitat en trofeus

Jaume I, 1 - Tel. 593 13 84
MOLLET DEL VALLES

PASTISSERIA

PUJADAS

magazine

DE VIDA

A SU PUBLICIDAD
¡SU NEGOCIO PUEDE
PRODUCIRLE MAS!

PERO ANTES TRATE CON
BUENOS PROFESIONALES

LA TRIBUNA
VALLESANA